

# คนไทยคุยเก่งที่สุดในโลก

ครรรชิต มัลย์วงศ์

คนยุคสมัยนี้มีทักษะสำคัญคือ การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการทำอะไรต่อมิอะไรมากมาย. เวลาไม่ว่าจะไปไหนมาไหน เรามักจะพบว่าผู้คนบนท้องถนน, ในร้านอาหาร, ในรถไฟฟ้าและรถประจำทาง ต่างก็ใช้สมาร์ทโฟนอ่านและส่งข้อความกันเป็นส่วนใหญ๋. การใช้แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะไม่ทำให้คนอื่นที่อยู่รอบข้างรำคาญ. สมัยที่ยังไม่มีไลน์นั้น เวลาไปนั่งในร้านอาหาร หรือ แม้แต่เข้าห้องสุขา ก็ได้ยินคนพูดโทรศัพท์เสียงดังแบบไม่เกรงใจคนอื่น.

เรื่องพูดคุยกันสารพัดเรื่องนั้นคนไทยเราถนัดอยู่แล้ว และ ดูเหมือนว่าเราจะพูดคุยกันได้ทั้งวัน ไม่ว่าจะเรื่องอะไร. มีครั้งหนึ่งผมนั่งเครื่องบินชั้นธุรกิจกลับจากสหรัฐอเมริกาในช่วงค่ำ ในแถวที่นั่งเดียวกับผมแต่มีช่องทางเดินคั้นั้น มีผู้บริหารไทยคนหนึ่งนั่งอยู่คนเดียวส่วนที่นั่งข้างๆเขานั้นว่าง. เมื่อเครื่องบินขึ้นจากสนามบินและพนักงานบริการอาหารเสร็จแล้ว ผมก็เตรียมจะหลับตานอนพักผ่อน. ขณะนั้นเอง ก็มีคนไทยคนหนึ่งเดินมาจากชั้นประหยัดมานั่งคุยกับผู้บริหารคนนั้น. ทั้งคู่ส่งเสียงพูดคุยกันโดยไม่เกรงใจผู้โดยสารอื่นๆเลย. ผมทนฟังเสียงอยู่สิบนาที แล้วผมก็หันหน้าไปทางทั้งสองคนนั้นพร้อมกับพูดขึ้นว่า “ขอโทษนะครับ เวลานี้เป็นช่วงที่จะพักผ่อนแล้ว กรุณาหยุดคุยส่งเสียงดังได้ไหม”. ผู้บริหารคนนั้น มองผมอย่างเคืองๆ แต่ก็ไม่กล้าทำอะไร แล้วหลังจากนั้นคนที่มาพูดด้วยก็เดินกลับไปที่นั่งของเขา.

ผมเชื่อว่าถ้าหากมีเครื่องจับเวลาที่แต่ละคนใช้ไปในการพูดคุยแล้ว เราคงจะตกใจที่พบว่าคนไทยพูดคุยเรื่องต่างๆ วันละหลายชั่วโมง และอาจจะตกใจมากขึ้นไปอีกหากมี AI ที่สามารถบอกได้ว่าเวลาที่ใช้คุยเรื่องที่ไม่มีสาระนั้นอาจจะมากกว่า ๙๐ % ของเวลาที่พูดคุยกันทั้งหมด. เวลาที่เสียไปเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราสูญเสียไปเปล่าๆ เพราะ ไม่ได้ทำให้เรามีความรู้มากขึ้น, ไม่ได้ทำให้หน่วยงานมีผลผลิตมากขึ้น, และไม่ได้ทำให้ประเทศไทยก้าวหน้ามากขึ้น.

มีคนเล่าว่า คนเยอรมันนั้นเมื่อมาถึงที่ทำงานแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน และไม่พูดคุยกันเรื่องไร้สาระ. นอกจากนั้นหากใครใช้โทรศัพท์มือถือแบบคนไทย ก็จะต้องถูกคนอื่นตักเตือนให้ตั้งหน้าตั้งตาทำงานได้แล้ว.

ผมเคยไปประชุมที่ญี่ปุ่นคราวหนึ่งและเป็นการประชุมที่นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นมากล่าวเปิดงานด้วย. ผมพบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจที่รักษาความปลอดภัยนั้น แต่ละคนทำงานจริงจัง. ไม่มีใครพูดคุยกันเลย แม้ในยามที่ไม่มีคนเดินผ่าน. นอกจากนั้นการตรวจก็เข้มข้นมาก สายตาของพวกเขามองดูคนที่เข้ามาร่วมงานประชุมนั้นมีความระมัดระวังและจริงจังจน แทบจะบอกได้เลยว่าใครพกอาวุธอะไรมาบ้าง. แต่ถ้าเราไปในงานต่างๆ ของไทยที่มีมาตรการรักษาความปลอดภัยนั้น ผมยังไม่เห็นมีครั้งไหนเลยที่เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างจริงจัง. ในหลายๆ งาน เจ้าหน้าที่ก็ตรวจไปพลางพูดคุยหัวเราะกันไปพลางๆ.

ผมเชื่อว่า เราสามารถคุยว่าเราจะก้าวไปสู่ประเทศไทย ๔.๐ ได้ แต่เราไม่สามารถจะเป็นคนไทย ๔.๐ ที่ทำงานอย่างจริงจังได้เลย ถ้าหากยังไม่ทิ้งนิสัยการพูดคุยทั้งทางเสียงและทางไลน์ในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องได้.